

Poșta literaturii dramatice

● **IOAN MICU** — Brașov Foarte multă vorbărie în această **Așteptarea este toluși o-nțrebare**, ignorându-se cu desăvârșire caracterul de **extract**, de concentrat adică, al literaturii dramatice. **Așteptarea** unui Radu de către două femei — o supratemă — se va consuma nu într-un sfert de oră, ci în ani, fără ca, inițial, cele două protagoniste să știe cum arată acest Radu (numele semnifică nu speranța, ci — etimologic — Frumusețea, prin extensie — Fericirea). Spre deosebire de celebra piesă beckettiană, în care așteptarea face — cum am văzut și altă dată în cadrul poștei literaturii dramatice — importanți epigoni, în **textul dumneavoastră** acest Radu apare, are dialoguri polemice cu cele două tinere. Ba, în ultima parte a textului, apare și un Radu II. Problematica rămâne la nivelul taclalei. Sînt folosite cîteva elemente de tehnică teatrală modernă (nu foarte modernă!) — cum ar fi punerea la timpul prezent, prezentul scenic, a episoadelor evocate, prin „vârșirea” personajelor în alte personaje. Oricum, trebuie să perseverăm, sînt necesare încă lecturile de bază. Stilul pe care îl practicați este feminin, uneori replicile par a fi gîndite în altă limbă decît româna, deși personajele **dumneavoastră** militază pentru corectitudinea gramaticală („să liniuțăm” este un mic leit-motiv). Didascaliiile vor să ne convingă de soliditatea cunoștințelor autorului, iar personajele principale comit asemenea imprudențe culturale: „Femeilor li se recomandă de către unii poeți să stea nemișcate ca niște statui, pentru a stîrni

admirație și nu pofter. Atenție, de asemenea, la pleonasme.

● **MARIA GEORGE RUCĂREANU** — Alexandria Ne trimiteți, ca și alți cititori ai revistei, sinopsisurile unor posibile piese de teatru. „Vă rog să-mi comunicați de care dintre aceste subiecte teatrale merită să mă apuc”. Vă puteți „apuca” de toate sau de nici unul. Este o chestiune care vă privește pe dumneavoastră personal. Noi nu sîntem o întreprindere de distribuit opțiuni. În trecut, vă putem spune că în urma cu douăzeci și ceva de ani, în cafenelele bucureștene mai putea fi înfîlțit un autor de sinopsisuri: își povestea pe rînd subiecte de romane și de piese de teatru, cu voluptate desigur, unele păreau chiar a fi interesante, dacă într-adevăr îi aparțineau — se purta și pe atunci trasul cu ochiul la literaturile străine —, dar niciodată nu venea cu un singur rînduleț scris. Rezultatul? Din toată gălăgia lui — era destul de înflămurat, de altfel — n-a mai rămas decît probabil această relatare. Să rețineți, așadar, că vă puteți adresa revistei cu piesa de teatru pe care o veți scrie, neapărat dactilografiată la două rînduri. Iar dacă înainte de a o expedia pe adresa redacției, o veți citi în cenaclul din localitate, n-ar fi nimic rău ci, vă asigurăm, dimpotrivă.

● **MARIN TUDOR TINJALĂ** — București: **Cintezoul, dramă în două acte**, este povestea — altminteri credibilă — a unui tînr cu oarecare har poc-

tic, care vrea cu orice chip să parvină în literatură pe căi, lesne de înțeles, extraliterare. El îi denunță Gestapo-ului pe cei care sînt mai talentați decît el, împiedicîndu-i să-și publice cărțile, făcîndu-le viața cit se poate de grea, dorințiu-le exterminarea. Scena în care el încearcă să dea foc casei aceluia Mălinescu, istoric și critic literar, pare interesant scrisă, mai ales pentru psihologia demonică a protagonistului. Din păcate, dincolo de neîmplinire dramaturgice, lipsesc o serie de elemente care fac parte din decorul epocii. Este greu de înțeles, de pildă, de ce-l țineți la distanță pe Cintezoii de mediul care îi era fără nici o îndoială, prin practicile la care recurgea, atît de propriu este vorba de mișcarea legionară, despre care amintim numai în trecut. Dacă ar fi scris istoric, în mod sigur Cintezoii ar fi participat la asasinarea lui Iorga. Or, personajul **dumneavoastră** rămîne în afara motivației politice, accentul fiind pus pe desenul lui insolit pe cele trei planuri: conștient, subconștient și, în mai mică măsură, stratul in-conștient. Pe Cintezoii nu-l interesează cine este sau cine vine la putere conștient de limitele clare, fără nici o șansă de altitudine, ale talentului său, el înțelege să lupte cu înverșunare pentru a intra în „top”, avînd convingerea că posteritatea nu mai are timp să citească tot ce s-a scris pînă la ea și că generațiile care vin preiau din mers, ca demers valid, lotul de valori „cernute” de antecesorii. Monologurile sînt uneori lipsite de necesarul suflu dramaturgic.

Din această cauză, ele se parcurg destul de dificil. Replica este rareori scintilicioasă. Sentimentele scriitorului față de personaje sînt prea vizibile. Aversiunea pe care v-o provoacă Cuntezoil n-ar trebui să fie atât de „palpabilă”. La ora actuală, serierea dumneavoastră se apropie foarte mult de pamflet. Încercați o nouă versiune, dar numai după ce veți lua distanță față de actualul text.

● **VASILE T. ȚĂBANU** — Buzău **Ospățul lui Trimalchio** se vrea o farsă inspirată din lumea actuală a satului deducită la bunurile cooperativei agricole, Barbu Mirică, alias Trimalchio, își înțelege funcția de președinte al unității numai în vederea banchetelor săptămânale pe care le organizează la o cabană nou construită pe malul estului din pădurea Dracului. Paznicul de noapte Marin Aioanei, profitînd de telefonul dat în miezul nopții de cineva de la județ, încearcă să-i inoculeze lui Trimalchio un minim bunsimț și moralitate, punînd la cale o șotie care aduce, prin natura ei folclorică, de snăvă populară, cu mitul caprei cu trei iczi, în care lupul, fi-rește, este aspru pedepsit. Retardată stilistic, scrisă adică în maniera primilor noștri dramaturgi, partitura dumneavoastră prezintă totuși câteva note de prospețime, iar în ceea ce privește replica, vioiciunea ei chiar dă semne de talent. Presupunînd că sinteți suferent de tinăr, vă sfătuim să nu abandonați lecturile,

ci sa le activați cu mai multă insistență, în ceea ce privește literatura dramatică, atât autohtonă cît și străină. De asemenea, în măsura posibilităților, umăriți spectacolele teatrelor profesioniste.

● **MIGARA LAINICI** — Cluj. Spectacolele-lectura de la cenaclul de dramaturgie al revistei noastre nu sînt, cum vă exprimați dumneavoastră, un... gen nou. Este, dacă vreți, o situație intermediară, nefiind aici lectură la masă, dar nici punere în scena propriu-zisă. Este un fel de spectacol în pregătire, aflat însă în jumătatea drumului dintre dramaturg și scenă. Scopul spectacolului-lectură este de a prospecta relația textului cu actorul, cu regizorul, dar, fără nici o îndoială, și cu publicul. Acesta din urmă va judeca nu numai natura literară a parțurii prezentate, ci și eventuala ei relevanță scenică. Formula de spectacol-lectură permite alternarea scenelor cîte pur și simplu cu cele jucate (histrionizate). Dar, aici, fantezia regizorilor încă nu s-a consumat, ne putem aștepta oricînd la deștelenirea unui drum. Deocamdată nu s-a pus problema reluării vreunui din spectacolele-lectură prezentate la cenaclul nostru. Cum ați aflat din presă, în noia stagiune a cenaclului, regia spectacolelor a fost semnată de Dragoș Galgoțiu.

Paul TUTUNGIU

MAI TRIMITEȚI: Miron Liliac — Iași; Vasile Dulcescu — Craiova; Mugur

Simionescu — Iași; Elena Silvas — Galați; Anjeia Mielău — Turnu Severin; Maxim Sbirbea — Caracal; George Aludorei Suceava; Marcel Rupea București; Sandu Lambescu — Călărași; Victor Sasu — Piatra Neamț; Niculina Lăzărescu — Sinaia; Viorel Salaj — Arad.

DEOCAMDATĂ, NU Ion Parascu — Iași; Marin Gilcă — Slobozia; Nae Filipescu — București; Dorina Ciobanu — Cluj; Simion Parîng — Bacău; Virgil Alăutu — Craiova; Mirela Dogaru — Giurgiu; George Petculeț — Sf. Gheorghe; Zenaida Ichim — Rădăuți; Olga Olaru — Cluj; Crina Condei — Slatina; Vasile Viroagă — Ploiești; Georgel Turcu — Fetești; Tudor Brînzaru — Brașov; Lică Baron — Tulcea.

PORTOFOLIUL NOSTRU

(pe care îl ținem și la dispoziția secretarilor literari din teatre)

- **Marin Sorescu** — Vărul Shakespeare
- **Tudor Popescu** — Invenția secolului
- **Alexandru Sever** — Jertfa
- **Ion Bucheru** — Mesagerul
- **Paul Ioachim** — Aniversarea
- **Horia Giubea** — Al treilea as
- **Mariana Brăescu** — Profesor de admitere